

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

София, 26 септември 2013 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Димитър Токушев

Членове: Благовест Пунев

Пламен Киров

Красен Стойчев

Цанка Цанкова

Кети Маркова

Георги Ангелов

Борис Велчев

Анастас Анастасов

Гроздан Илиев

при участието на секретар-протоколита Силвия Василева разгледа в закрито заседание на 26 септември 2013 г. конституционно дело № 20/2013 г., докладвано от съдията Борис Велчев.

Производството е образувано на 23.07.2013 година по искане на тричленен състав на Върховния административен съд /ВАС/. Със свое определение от 03.07.2013 година, съставът на ВАС е спрял съдебното производство по административно дело № 568 от 2013 г., след като е установил несъответствие между чл. 10, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, /обн. ДВ бр. 117 от 1997 г., посл. изм. ДВ бр. 61 от 2013 г./ във връзка с чл. 13 и чл. 24 ЗМДТ и разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Конституцията, в контекста на чл. 1 от Допълнителния протокол /ДП/ към

Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/. След спирането, на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията, съставът на ВАС е внесъл въпроса в Конституционния съд. Впоследствие, с писмено допълнение от 09.09.2013 г., съставът е уточнил първоначалното си искане.

В искането се поддържа, че е налице несъответствие между чл. 10, ал. 1 ЗМДТ, във връзка с чл. 13 и чл. 24 ЗМДТ и разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Конституцията, разглеждана в контекста на чл. 1 ДП към КЗПЧОС.

Спряното административно дело № 568 от 2013 г. се отнася до поземлен имот, придобит от юридическо лице през 2008 година с предназначение за жилищно строителство в зона с преобладаващо комплексно застрояване. По приетия в края на 2009 г. нов общ устройствен план на гр. София, имотът попаднал в устройствена зона на терени за локални градини и озеленяване. По силата на Закона за устройството и застрояването на Столичната община /ЗУЗСО/ общият устройствен план практически не подлежи на изменения с цел промяна на предназначението на имоти, предвидени за градини, паркове и лесопаркове. Същевременно срокът за започване на отчуждителните процедури за тези имоти е петнадесет години от влизането на закона в сила.

Вносителите поддържат, че промененият устройствен статус на процесния имот не предполага той да бъде третиран като имущество по смисъла на чл. 60, ал. 1 от Конституцията, поради предвиденото в чл. 1 ДП към КЗПЧОС право на лицата „мирно да се ползват от своята собственост”.

Съставът на ВАС намира за безспорно, че отреждането на процесния имот за нуждите на зелената система на столицата е извършено със закон и то е в обществен интерес – за задоволяване на обществени нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин. Подчертава се, че ЗУЗСО, със статута, който създава за процесния имот, създава специфична хипотеза, свързана с правото на предварително и равностойно обезщетение по смисъла на чл. 17, ал. 5 от Конституцията, която рефлектира върху правото

на мирно ползване на собствеността. Определянето на процесния имот за отчуждаване, дългият срок за начало на отчуждителните процедури по чл. 17 ЗУЗСО, статусът на имота след отчуждаването като публична общинска собственост, недопускането на междувременно застрояване на имота и липсата на съдебен контрол върху общия устройствен план, както и ограничените възможности за изменение на този план, според вносителите на практика изваждат имота от гражданския оборот за срок до петнадесет години.

Вносителите се позовават на практиката на Европейския съд по правата на човека /*Sporrong and Lönnroth v. Sweden, Jacobsson v. Sweden, Matos e Silva v. Portugal, Phokas v. France*/ за да очертаят обема и съдържанието на понятието „право на мирно ползване на собствеността”, което държавите са длъжни да осигурят на всички физически и юридически лица.

Поставя се въпросът, при така очертаното законово ограничение на правото на мирно ползване на собствеността на дружеството върху процесния имот, дали разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ във връзка с чл. 13 ЗМДТ адекватно отразява конституционно определения обект на облагане – имущество и конституционно определения начин на облагане – съразмерно.

Вносителите намират, че ограниченията, които законодателството предопределя по отношение на правото на собственост върху процесния имот се отразяват върху задължението на собствениците му за плащане на данък. Подчертава се, че неползването на имота в конкретния случай е не по волята на собствениците, а по силата на законова норма и акт на Министерския съвет. Поставя се въпросът за това, че държавата на практика е ограничила правото на собственост върху процесния имот до степен то да не може реално да се упражнява, като същевременно налага данъчно задължение за този имот, еднакво с това на другите собственици, които не са подложени на подобни ограничения.

Производството се намира във фазата за проверка на допустимостта по смисъла на чл. 19 от Закона за Конституционен съд /ЗКС/.

Искането е допустимо.

То е направено от състав на ВАС, съгласно изискването на чл. 150, ал. 2 от Конституцията.

Направеното искане отговаря на изискванията по чл. 17 ЗКС и чл. 18 от Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд /ПОДКС/.

Не са налице основанията за недопустимост по чл. 21, ал. 5 ЗКС.

С оглед на предмета на делото, като заинтересовани страни по смисъла на чл. 21, ал. 1 ПОДКС следва да се конституират Министерският съвет, министърът на правосъдието, министърът на финансите, министърът на регионалното развитие, Върховният административен съд, омбудсманът, Сметната палата, Столичният общински съвет, Висшият адвокатски съвет, Националното сдружение на общините в Р България, Съюзът на юристите в България.

Поради изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията и чл. 19, ал. 1 ЗКС, Конституционният съд на Република България

О П Р Е Д Е Л И :

Допуска за разглеждане по същество искането на състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ /обн. ДВ бр. 117 от 1997 г., посл. изм. ДВ бр. 61 от 2013 г./ и за несъответствие с международни договори, по които Република България е страна.

Конституира като заинтересувани страни по делото Министерския съвет, министъра на правосъдието, министъра на финансите, министъра на

регионалното развитие, Върховния административен съд, омбудсмана Сметната палата, Столичния общински съвет, Висшия адвокатски съвет, Националното сдружение на общините в Р България, Съюза на юристите в България.

Преписи от настоящото определение и от искането да се изпратят на заинтересуваните страни, които да бъдат уведомени, че им се предоставят двадесет дни за представяне на писмени становища.

Председател: Димитър Токушев